

קונטרס

לב אבות על בנים

בו יזכיה את האבות, שגורחמו על נלדיהם, וישמדלו להשיאם בגיל צעיר, וימסרו נפשם בעבורם, ויעזרו להם במה שרק יכולים. ויגלה אידך בא שהילדים מתמררים נגד ההורים, וכן יוצאים לתרבות רעה, רחמנא לצלו, ומדרדרים בשאול מתמיו וממתחמיו, וימן עצות אידך להצילם ולשמרם.

אשר כתב

כבוד קדשת הרב הצדיק מוהרא"ש זצ"ל

בעל מחבר

ספר "שפת הנחל" - פרוש ובאור על כל הספר הקדוש והנורא "לקוטי מוהר"ן, וספרי שו"ת "אשר בנחל", ועוד ספרים רבים ונכבדים, הבנויים ומקסדים על-פי דברי רבינו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון, בוצינא קדישא עלאה, אדוננו מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רו לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

הובא לדפוס ע"י חסידי ברסלב עה"ק ר'ושלים תכמ"א

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה וכל ספרי
אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע וספרי תלמידיו הקדושים
To obtain this and other Breslov publications:

היכל הקודש מאנסי
Heichal Hakodesh Monsey
32 Dolson Rd.
347-733-7551

היכל הקודש וויליאמסבורג
Heichal Hakodesh Williamsburg
27 Skillman Street
718-384-1652

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
845-467-5299

היכל הקודש בלומינגראוו
Heichal Hakodesh Bloominggrove
24 Merriewood Ln S
845-379-1161

בארץ ישראל
מוסדות "היכל הקודש" חסידי ברסלב

שע"י עמותת "ישמח צדיק-קהילת ברסלב בגליל"
בהתייסדות ע"י כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל

רחוב רבי נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל 15225

טלפון רב קווי 04-6708356

פקס: 04-6708359

Visit Our Web Site: www.breslevcenter.com

לשמוע השיעורים 212-444-9191

Find our entire book selection at:

amazon.com

To donate and/or sponsor one of our books please call: 845-248-1651

קונטרס

לב אבות על בנים

א.

עליך לדעת, אהובי, אחי, ידידי וחביבי, מאחר
שזכה אותך הקדוש-ברוך-הוא להוליד בנים ובנות,
עליך מטל חיוב להשיאם סמוך לפרקם בגיל צעיר, ואל
תתחמק מזה בכל מיני טענות ומענות, כאלו הם עדין
צעירים, וכאלו עדין אין להם די כסף ונדונייה לתת להם,
וכאלו אין מתאים להם להשתדך עם פלוני או עם
אלמוני, ואין זה לפי כבודך, וכדומה כל מיני פתויים
שמפתה אותך יצרך הרע, כי עלי לומר לה, אשר אין
לה רשעות יותר גדולה מזו — להניח את הילדים
להסתובב רגלים ורגקות, וזו רשעות ואכזריות ורציחה
שאין פדגמטה. ובפרט בעתים הללו, שהדור כל-כף
מקלקל, והפריצות עושה פרצות בנשמות ישראל,
ואמות העולם הפקירו את בניהם ובנותיהם, והולכים

ערמים ככלבים וכחיות השדה, ובכל פנה שרק פונים,
 ובכל דרך שרק הולכים, הפל מלא זבל של שקוץ,
 תעוב וערם, ומה יעשה הבן שלא יחטא?! ועל-כן אין
 יצאה אחרת רק לשדכם בגיל צעיר, וצריכים למסר את
 נפשו רק בעבור זה, וכל מחשבתו תהיה — איך
 יכולים לחתן את הילדים בגיל צעיר. ועליך למכר את
 כל המטלטלים שבביתך, כדי לחתן את ילדיך. ואל
 תתחמק בתואנה שאין לך כסף, או אין זה מתאים לך
 להשתדך עם פלוני או אלמוני, זו אכזריות ורשעות
 מאין כמוה. הגיע הזמן שתפקח עיניך באיזה בוך ובור
 שחת נמצאים בניך ובנותיך, ואתה הרוצח הגדול
 ביותר, שאינך מרחם עליהם. ואל תחשב שמפני שבניך
 ובנותיך אינם מבקשים ממך: "אנא, אבא, תרחם עלי,
 ותמצא לי שדוך להתחתן", שאינם רוצים להתחתן, אל
 תאמר זאת, כי אתה יודע היטב, אשר טבע הילדים,
 שמתבישים לבוא אל ההורים ולבקש ולהתחנן
 לפניהם: "אנא, תחתנו אותנו". הן שמתבישים, והן
 שמתחרים פן ואולי עוד תכה אותם ותבישם, ותצעק
 עליהם כפרא אדם: "לך קדם ללמד", או "לך לעבד",
 "לך ותתבגר, עד שתהיה בשל להנשא" וכדומה. עלי
 לומר לך, אשר זו רשעות שאין כמוה, ובפרט בעתים
 הללו, שהדור כל-כך מקלקל, ואין בית אשר אין שם
 מת, אין בית שלא יהיה בו בן או בת שהדורו בשאול

תחתית ומתחתיו, ואחר-כך מתחילים להמשיך אחריהם
שאר הילדים, והכל — מפני שההורים לא שמים על
לבם לכאב וצער של בניהם ובנותיהם. ויש בזה כמה
סבות ודמיונות, שההורים אינם מענינים לירד אל
ילדיהם, ולהבין ולהתבונן בכאבם ובמצבם הרע.

(א) על-פי-רב נדמה להורים, הלא בנינו או בנותינו
עדין כל-כך צעירים, ולמה לבלבל דעתם בשדוכין,
ולהניח על על צנאדם הרך וכו'?! ומה גם שעל-פי-רב
אומרים דבר זה אפלו כשהבנים כבר לאחר גיל עשרים,
אשר העידו כבר חכמינו הקדושים (קדושין כט): בן
עשרים שנה ולא נשא אשה — כל ימיו בהרהור עברה,
כי ההרגל נעשה טבע, רחמנא לצלן, ומאחר שכל ימי
נעוריו לא היה לו זוגו, ועלו בדעתו הרהורים מגנים,
ונטבעה מדה רעה זו בנפשו — דבר זה ימשיך כבר
אצלו כל ימיו, חס ושלום, אם לא שיעשה תשובה
שלמה וכו'. ואמרו חכמינו (יומא כט): הרהורי עברה
קשים מעברה. ובאמת טעות גמורה היא זו, כי כבר
אמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין עו): המדרוך בגיו
ובנותיו בדרך ישרה והמשיאן סמוך לפרקן — עליו
הכתוב אומר: "ונדעת כי שלום אהלך", עין שם;
ובפרט בימינו אלו, אשר כל הצרות והיסורים שיוצאים
מהבנים ובפרטיות מהבנות, הוא רק כשיאין משיאים

אותם סמוך לפרקן. ואמרו חכמינו הקדושים (פסחים ק"ג): בתוך בגרה — שחרר עבדך ותן לה, כדי שלא תצא ותתקלקל, חס ושלום. ורב תסדא התפאר (קדושין כ"ט): האי דעדיפנא מחבראי דנסיבנא בשיחסר, ואי הוה נסיבנא בארביסר הוה אמינא לשטן גירא בעינך; הרי שכל מה שמשאיאין את הבנים בצעירותם — טוב להם יותר.

(ב) כמה פעמים מלבישים את עצמם ההורים במדת אהבה, שאוהבים מאד את בניהם ובנותיהם, ועל-פן מה ולמה למהר כל-כף ולחתן את הבנים בעוד הם צעירים, טוב יותר להחזיק אותם בבית עוד כמה שנים, וכל זה עושים מעצם אהבתם, שאוהבים את בניהם ובנותיהם. וכאמת טעות גמורה היא זו, כי אהבתם אינה אהבה כלל, אדרבה אוהבים את עצמם ולא את הבנים, כי אם היו אוהבים את בניהם ובנותיהם, היו עושים מה שטוב לבנים, ולא מה שטוב לעצמם. ועל זה נאמר (איכה ד'): "נשים רחמניות בשלו לדיהן". ולא מדת אהבה יש בהם, אלא מדת אכזריות יש בהם, כי בעתים הללו בוער יצרא דנאוף בעולם, וכל אב ואם, האוהבים באמת את בניהם, צריכים לעשות כל מיני פעולות שבעולם להשיא את הבנים סמוך לפרקן ממש. ואם עושים זאת, זה מראה באמת

אהבתם להבנים בתכלית אהבה, ואז פמים הפנים גם בניהם ובנותיהם יהיו אוהבים אותם, מאחר שראים איך שמוסרים עצמם בעבורם להשיאם סמוך לפרקן.

(ג) כמה פעמים תולים את זה בסבות היקרות הגדולה שיש בעולם, ועולה הון רב להשיא הבנים והבנות. גם זה הבל ורעות רוח, כי מי מבקש מהם להראות עשר כבודם ולבזבז ממון על כל מיני הכלים ומותרות יתרות?! טוב יותר לעשות חתנה להבנים כמנהג העניים. ואת הממון (אם יש להם) טוב יותר לתן לזוג הצעיר, שיתפרנסו מזה איזה משך זמן. ואם היו מקמצים ולא היו עושים חתנה באולמות המפארים ביותר, ולא היו קוראים כי אם לבני המשפחה, בנקל היו יכולים להשיא את הבנים והבנות בלי הוצאה רבה; ועל-כן גם זה אינו תרוץ מספיק.

(ד) רב הפעמים סבת העכוב היא מחמת כבוד ויחוס. מחפשים איזה שדוף הגון וראוי לו ביחוס ובשם ובכבוד וכו'. ובשכיל כבוד עצמם וגאותם הם מניחים לעגן את הבנים והבנות אפלו כמה שנים, עד שעל-ידי זה הם נכשלים בעברות גמורות, רחמנא לצלן, וההורים אינם יודעים מזה כלל. מדוע לא יזכרו מה שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (במות סג.) נחית דרגא

ונסיב אתה; האם בשביל גאות וכבוד פדאי לעגן
 ולצער כל-כף את הבנים?! מי אינו יודע הסבה,
 שהבנים והבנות יוצאים לתרבות רעה בעתים הללו,
 הוא רק מחמת שאין משיאין אותם תכף-ומיד
 בצעירותם. היכן היראת שמים של ההורים, אשר אינם
 מוסרים נפשם?! הרי יומם ולילה צריכים שלא לשקט,
 עד שימצאו זוגם של בניהם ובנותיהם.

(ה) גם יש לפעמים אב, שמלביש עצמו בלבוש
 תלמיד-תכם ואומר: "איך אשיא את בני בצעירותו?
 הלא עדין לא השתלם כלל בתורה הקדושה". גם זה
 שקר, כי כבר אמרו חכמינו הקדושים (קדושין כט): אם
 אי אפשר לו בלא אשה — ישא אשה, ואחר-כך ילמד
 תורה; ואמרו (פסחים קיב): מצוה וגוף טהור נושא אשה
 ולו בנים, עין שם.

על-כל-פנים איך שהוא כל מיני תרופים שיש
 להורים — הפל הבל, ואין בהם ממש, כי אחרי שהשם
 יתברך זכה אתכם בבנים ובנות, וכמה תלאות
 והרפתקאות וצרות שונות סבלתם, עד שראיתם
 שנתגדלו, וכמה מיני מרידות ויסורים ועגמת נפש הדי
 לכם, עד שאתם רואים אותם בגיל הזה. מדוע עתה
 אינכם מוסרים נפשכם ועושים כל מיני פעלות

שבעולם, לחפש ולמצא לבניכם ולבנותיכם זיוגם? ! או על-כל-פנים תנחמו אותם, ותדברו על לבם, שאתם מתעניינים בעבורם ועוסקים בשבילם, ובפרטיות לבנות, אשר אמרו חכמינו הקדושים (מדרש רבה, פרשת גשא, פרק יא, סימן יג): וישמרך — בבנות שצריכות שמירה, עין שם; ואמרו (סנהדרין ק:) בת לאביה מטמנת שוא. מפחדה לא יישן בלילה: בקטנותה — שמא תתפתה, בנערותה — שמא תזונה, בגרה — שמא לא תנשא וכו', עין שם; וכן בנים נכשלים בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה וכו', רחמנא לצלן, רחמנא לישזבן.

ועל-כן על כל אב ואם להתעניין מאד מאד בצענם הקשה של בניהם ובנותיהם, ויומם ולילה יתפללו אליו יתברך שיהיו נשמרים מן החטא, ויזכו למצא את זיוגם. וכאשר ספר אליהו הנביא (פנא דבי אליהו רבה, פרק יח): מעשה בכהן אחד שהיה ירא שמים בסתר, וכל מעשיו הטובים שהיה עושה היה בסתר. והיו לו עשרה בנים מאשה אחת: ששה זכרים וארבע נקבות, ובכל יום ויום היה מתפלל ומשתטח ומבקש רחמים ומלחן בלשונו עפר, כדי שלא יבוא אחד מהן לידי עברה ולידי דבר מכער. ואמרו: לא יצתה אותה שנה, ולא שנית ולא שלישית, עד שבא עזרא והעלה הקדוש-ברוך-הוא על ידו את ישראל מבבל, ואותו הכהן

עמָהֶם, ולא נִכְנַס הַפֶּהֶן הַהוּא לְעוֹלָמוֹ, עַד שֶׁרָאָה כִּהְנִים
 גְּדוֹלִים וּפְרָחִי כִּהְנָה מִבְּנָיו וּמִבְּנֵי בְּנָיו עַד חֲמִשִּׁים שָׁנָה,
 וְאַחֲרֵי־כֵן נִכְנַס אוֹתוֹ הַפֶּהֶן לְבֵית עוֹלָמוֹ, עָלָיו הַכְּתוּב
 אוֹמֵר (תְּהִלִּים לו'): "בְּטוֹחַ בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב וְגו' וְהִתְעַנַּג עַל
 ה', וַיִּתֵּן לָךְ מִשְׁאֵלוֹת לְבָךְ" וְגו'. הֲרִי שֶׁתְּפַלֵּת הָאֵב עַל
 הַבָּנִים מוֹעִילָה מְאֹד.

וְגַם צְרִיכִים הַהוֹרִים לִידַע, אִם רוֹאִים שֶׁבְּנֵיהֶם
 וּבְנוֹתֵיהֶם בְּעִזּוֹת וְגַדְס, וְהֵם תִּמְהִים מֵאֵין בָּא זֹאת לָהֶם,
 וְלָמָּה מְקַלִּים בְּכַבּוּדָם? הָאֵמֶת הִיא, כִּי הֵם בּוֹשִׁים
 מִפְּנֵיהֶם לְשֵׁאל וּלְבַקֵּשׁ בְּפֶה מְלֵא אֶת זְוֹגָם, וּמֵאַחֵר
 שֶׁהִדְמִים בּוֹעֲרִים בָּהֶם, וְעוֹבֵר עֲלֵיהֶם מֵה שֶׁעוֹבֵר וְכו',
 עַל־כֵּן אֵין עֲלֵיהֶם עֲצָה וְדַרְךְ אַחֲרֵת, רַק בְּזָה וְכו'.
 וְעַל־כֵּן עַל הַהוֹרִים לְרַחֵם וּלְחַוֵּס עַל בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם,
 וַיִּשְׂאוּ אוֹתָם סְמוּךְ לְפָרְקָן, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִזְכּוּ לְרוֹוֹת רַב
 נַחַת מֵהֶם, וּבָנִים יִוָּלְדוּ לָהֶם, וַיִּקְּים אֲצֵל הָאֲבוֹת (תְּהִלִּים
 קכח): "בְּנֵיךָ כְּשִׁתִּילֵי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ" וְגו'. וַיִּזְכּוּ
 לְבָנִים וּלְבָנֵי בָנִים, אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים וְנְאֻמָּנִים.

וְהִנֵּה מֵצַד הַלְּכָה, כְּשֶׁהַבָּנִים וְהַבָּנוֹת רוֹאִים שֶׁאֵין
 הַהוֹרִים רוֹצִים לְהִשְׂיֵאֵם — חֲיִבִּים לְהִשְׂיֵא אֶת עֲצָמָם.
 וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁאֲפִלוּ יֵשׁ לְפָנֵיהֶם שְׂדוּף הַגּוֹן, וְהַבֵּן
 חִפֵּץ בּוֹ, אִף הָאֵב מוֹחָה, אֵין צְרִיךְ לְשִׁמְעַ אֶל הָאֵב (צו)

לב אבות על בנים

ריא

יורה דעה, סימן רמ, סעיף כה, בדברי הרמ"א, צ"ן שם). מפל שכן וקל
וחמר כשפא על-ידי מניעת הזווג לפגמי הברית,
רחמנא לצלן, שבנדאי אינו צריך לשמע בקול אביו
כלל, רק יעשה כל מיני פעולות שבעולם, וישיא את
עצמו, ודבר זה ברור בפוסקים בלי מחלוקת. ועל-פן
אשרי להורים אשר מרחמים על בניהם ובנותיהם,
ומכניסים את דברי אלו אל תוך לבם, ומחמתים את
ילדיהם בגיל צעיר, ועל-ידי-זה יצילו אותם מפל רע,
ויהיו שמורים מפל חטא ועון.

ב.

צריך שתדע, אהובי, אחי הנקר, יען שזכה אותך
הקדוש-ברוך-הוא בחסד חנם, שהולדת בנים ובנות,
עליך מנח החוב עכשו להשיאם אשה, כמו שאמרו
חכמינו הקדושים (קדושין פ"ב.) האב חיב להשיאם אשה;
ולכן עליך למסור את נפשך מאד על דבר זה, ותשתדל
בכל מיני השתדליות לחפש ולבקש ולמצא זוג הגון
לכניך ובנותיך, ואל תחפץ להתחמק בתואנות כאלו
"אין לי כסף", או "אני רוצה יחוס", או "עדין הם
צעירים", אל תאמר זאת, כי הדור הזה מלכלף עד
מאד, והפריצות והתאוות עושים שמות בנשמות
ישאל, ורואים בחוש שבכל יום, רחמנא לישזבן, בנים

ובנות יוצאים לתרבות רעה, כי הרוח בחוצות נושבת
 כפירות ואפיקורסות מאלו הערכ־רב שהתערכו בין
 נשמות ישראל, שמפיצים חוכרות ועתונים מלאים
 כפירות ומינות וליצנות מפל הקדוש לעם ישראל, וכן
 השקוץ, והנאוף, והתעוב, הזהום והערם מאד נפוצים
 בדרךים, והולכים ברחוב כחיות היער, ערמים וערמות,
 רחמנא לישון, ומה יעשה הבן שלא יחטא?! ועל־כן
 ראה, אהובי, אחי היקר, לרחם על בניה ובנותיה שלא
 ילכדו במלכדת הרעה הזו, של נאוף וזהום כפירות
 ואפיקורסות, ואל תאמר שלילדיך לא יקרה הדבר הזה,
 כי אף אחד אינו בטוח. ולכן אשרי מי שמוסר את נפשו
 פשוטו כמשמעו, ומחתן את הילדים בגיל צעיר מאד,
 אשר חכמינו הקדושים אמרו (פסחים ק"ב): גוף טהור
 נושא אשה ולו בנים; אם אדם רוצה שיהיו לו ילדים
 עם גוף טהור, שישאם אשה, וינצלו מעברות. וכן
 אמרו (שם ק"ג) בתוך בגרה — שחרר עבדך ותן לה; עד
 כדי כך החמירו חכמינו הקדושים, שאם הבת מתחילה
 להתבגר, כדאי אפילו לשחרר את העבד ולתן לה, כדי
 שלא תצא לתרבות רעה. ואמרו חכמינו הקדושים (מדרש
 רבה נשא, פ"ק יא, ס"מן יג): 'ברכה ה' — בבנים, וישמרך
 — בבנות, מלמד שהבנות צריכות שמירה. ולכן,
 אהובי, אחי היקר, ראה לרחם על בניה ובנותיה, ותסלק
 את חכמתך המדמה כאלו אמה צריכה לעשות חתונה

גדולה באולם מפאָר, ולקנות בגדים הכי יפים ומפאָרים, ועליך לתן דירה יפה בשביל הילדים, אָשר על-ידי-נה אתה מוצא עלה ותרוצים איך להתחמק לא להשיאם אָשה, מדוע לא תרחם עליהם?! מדוע לא תחשב שהם יכולים להפשל בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, רחמנא לישזבון, אָשר זה העון הכי חמור?! וכן הבת יכולה לעשות מעשים מגנים מאחורי הגב שְלֵךְ. ואל תאמר: "לי זה לא יקרה". פי אנשים יותר חכמים ופקחים ממך ואנשים יותר יראים ושלמים ממך נכשלו; ולכן ראה, אהובי, אחי הנקר, לרחם על בְּנֵיךְ ובנותיך, ותותר על הכל, ותשתדל להשיאם בעודם צעירים. וכבר הבטיחו לנו חכמינו הקדושים (יבמות סב): המְדַרְיָךְ בְּנֵיךְ ובנותיך בְּדַרְךְ יִשְׁרָה, ומשיאם סמוך לפרקן, עליו הפתוב אומר: "וַיַּדְעַתְּ כִּי שְׁלוֹם אֶהְיֶךָ". ורואים בחוש, שְׁכַל אֱלוֹ הַהוֹרִים, שְׁאֶהְבוּ אֶת בְּנֵיהֶם אֶהְבָּה אֲמִיתִית, הם דִּיקָא מְסֵרוּ אֶת נַפְשָׁם בַּפֶּעַל מִמֶּשׁ לְהַשִּׂיאֵם אִשָּׁה, ובפֶּרֶט אֶת הַבְּנוֹת, מֵאֵד מֵאֵד צְרִיכִים לְהַזְהֵר שְׁלֵא תַתְּבַגְּרְנָה יוֹתֵר מֵדַאי, כִּי בְּנִקְל שְׁתַּצְּאָנָה לְתַרְבוֹת רַעָה, חֵס וְשְׁלוֹם, עַל-יְדֵי גְדֹל הַהֶפְקָרוֹת שְׁשׁוּרָה עֲכָשׁוּ בְּרַחוּב, וְהַבְּנוֹת צְרִיכוֹת שְׁמִירָה יוֹתֵר מֵהַבָּנִים. וְלִכֵּן אֲבַקֵּשׁ אוֹתְךָ, אֶהְיֶיךָ אֶחִי הַנְּקֵר, אֵל תַּתְּאָכֹזֵר עַל בְּנֵיךְ ובנותיך, וְאֵל תֹּאמֵר שֶׁהֵם עַדֵּן צְעִירִים, וַיֵּשׁ לָהֶם עוֹד זְמַן. עַלֵּיךְ לְדַעַת, כִּי אֲנַחְנוּ

נמצאים עכשו בדור מלא כפירות ואפיקורסות, דור מלא זהום, תעוב, שקרן ונאוף, אשר בנגל שהילדים יצאו לתרבות רעה. ולכן עשה זאת, איפוא, למסר את נפשו בפעל ממש על ילדיה, ותחתנם בגיל צעיר, ואל תאמר שזה יבוא מעצמו, אלא זה רצון הקדוש-ברוך-הוא, שהאב ימסר את נפשו וישיא אשה לבניו, וימצא בחור טוב לבנותיו. העקר מה שצריכים לחפש, הוא בת צנועה בעלת מדות טובות, או בן בעל דרך ארץ ומדות טובות, ולא כמו שנהוג היום, אשר מחפשים בחור שיהיה הלמדן הגדול ביותר, וכת — שתביא הביטה נדוניה הכי גדולה, הכל הכל ורעות רוח; כי אם תחכה על למדן, תמתין ימים ושנים, העקר מה שצריכים לחפש הוא מדות טובות, מדות יקרות, אשר בזה כבר כלול הכל, ותורה — הבחור תמיד יכול ללמד, ואדרבה אם יהיה לו עזר, הוא ישאר בלמוד התורה הקדושה, אבל שלא יהא זה תרוץ לעכב למצא לו זוגו — מפני שעדין איננו בן תורה. בדור הזה צריכים לרחם ולחוס על הבנים והבנות, וקדם לחתן אותם, ואחר-כך לדאג על הכל — הן על הגשמיות והן על הרוחניות. ואל תהיה חכם בעיניך לומר: "אני יודע טוב יותר". כי אם תתחכם יותר מדאי תשלם מחיר כבד, ומאד מאד יכאב לך, וכבר יהיה מאחר. האם אינך רואה אשר כל הרחובות מלאים תמונות

תועבה, והכל פתוח — שקוץ, תעוב, זהום, גאוף, ערם
 בריש גלי, והבנים והבנות יש להם נסיונות קשים
 מאד? ובפרט שלאחרונה הכניסו כבר את הזהמה
 בתוך הבית, הנקרא וידיאו, שזה כלי משחית של גלוי
 עריות, ומגרה את היצר, למה לא תרחם על בניך
 ובנותיך, ולמה לא תעשה כל הפעלות שבעולם לחתנם
 בגיל צעיר?! ואז תרוה מהם רב נחת, ויהיו לך בנים
 תלמידי חכמים וחתנים תלמידי חכמים; כי העקר תלוי
 כפי המסירות נפש שמוסרים נפשם להשיאם אשה קדם
 בעודם בגיל צעיר, ואז אם תכניס בלבך דברים אלו,
 אז תזכה לראות דור ישרים יברך, ובניך ובנותיך יהיו
 שתולים כשתילי זיתים סביב לשלחנה. אך אם תתלוץץ
 מדבורים אלו, עלי לומר לך, תפקח עיניך מה קורה בין
 ידיך ושכניך, אשר הם גם-כן יראים ושלמים כמודך,
 אבל היו חכמים בעיניהם, ועל-ידי-זה אבדו — זה את
 הבן שיצא לתרבות רעה, רחמנא לישזבן, שנעשה
 מפקר והוריד מעצמו את הזקן ואת הפאות, ומחלל
 שבת ואוכל טרפות ונבלות, וזה אבד את הבת שיצאה
 לתרבות רעה, ונעשתה מפקרת בפריצות ומכשלת את
 אחרים, ועכשו ההורים תולשים שערות ראשם וכוכים
 ומבכים שמים וארץ — על מה ולמה קרה להם דבר
 כזה, ואיך בא שמבתי חנוף הכי טובים, אשר חנכו את
 לדיהם פיאה וכיאות, יצאה להם צרה צרורה כזו!?

אף אינם שמים על לב, שהכל נעשה מחמת שלא חתנו את הילדים בגיל צעיר, והיו חכמים בעיניהם, עם כל מיני תרופי סרק, כאלו עדין הם צעירים, או אין די כסף, או אני נמצא עדין במצב כספי קשה, ומסבב בחובות, או אני צריך לקנות להם דירה... מי צריך את כל זה?! חוס ורחם על בניך ובנותיך, ותשליך את ההכל והדמיון שלך, שלבניך ובנותיך זה לא יקרה, חוס וחמל עליהם, וראה לחתן אותם בגיל צעיר, ואז תרוה מהם רב נחת. ואל יהיה נקל בעיניך דברים אלו, שאני מבקש ומתחנן לפניך, כי בנפשך הם, כי בכל יום שבניך נכשלים בפגם הברית — הוצאת זרע לבשלה, זה על ראשך, וכן הבת נכשלת עם כל מיני הרהורים רעים ומחשבות רעות, ושבורה ורצועה, אתה חייב בדבר, רק תוריד את הגאונה הסרוחה שלך, ואל תחפש אחר חוס, ואז תראה שיש הרבה זיווגים; אשרי מי שמכניס דברים אלו בתוך לבו, ומציל את ילדיו, ושיאם סמוך לפרקם בעודם בגיל צעיר, ועל-ידי זה ירוה רב נחת מילדיו.

ג.

אהובי, אחי היקר! באתי לבקש אותך ולהתחנן לפניך, שתחוס ותרחם על בניך ובנותיך היקרים, מאחר

שחמל עליך הקדוש-ברוך-הוא, ומצאת אשה
 והתחתנת, ועבר עליך מה שעבר — משברים וגלים,
 דאגות פרנסה, צרות ויסורים, מרירות ומכאובים, עד
 שזכית להוליד בנים ובנות, וסבלת מהם מרירות
 ויסורים, עגמת נפש וחלישות הדעת, בזיונות ושפיכות
 דמים, עד שזכית לגדל אותם, ועכשו הגיעו לפרקם,
 וכדיוק עכשו נעשית חכם בעיניך, ואיך רוצה להשיאם
 אשה, עם כל מיני טענות ומענות שהנך חפץ להצדיק
 מצפונך, כאלו בעתים הללו אין צריכים לחתן את
 הילדים בגיל צעיר, ומה יהיה אם אחתן אותם ויהיו
 להם ילדים בגיל צעיר, איך יוכלו לטפל בהם?! ומה
 יהיה עם פרנסה?! ואיך יסתדרו בחיים?! וכדומה כל
 מיני טענות ומענות שעולות לך על מחשבתיך. ובאמת
 שכחת שגם אתה היית במצב כזה, שבקשי היית יכול
 להסתדר עם פרנסה, ובקשי היית יכול להסתדר עם
 הילדים, ולמה עכשו אתה מוצא את כל התרוצים על
 ילדיך, ואתה מצדיק את עצמך, כי "לי היה קשה, למה
 אני אקשה לילדי". האם כבר שכחת, כשאתה היית
 בחור, או כשאתה היית בחורה, אמרתם לעצמכם: "אוי
 ואבוי להורים שאינם מחתנים אותנו". "אוי ואבוי
 שאינם מצטערים בצערנו". והלכתם ממרמרים
 במרירות גדולה, בעצלות וכדכאון, והתבגרתם, ואף
 אחד לא חשב מכם. זכרו היטב מה שעבר עליכם

כְּשֶׁהֵייתֶם צְעִירִים, קִבַּלְתֶּם עַל עֲצֻמְכֶם — כְּשֶׁאַתֶּם
 תִּתְחַתְּנוּ וְתוֹלִידוֹ יִלְדִים, אַתֶּם בְּנֵדָאֵי תִּתְחַתְּנוּ אוֹתָם בְּגִיל
 צְעִיר, וְשָׁלֵא יִסְבְּלוּ כְּמוֹ שְׁאַתֶּם סִבַּלְתֶּם, וּפְתַאֵם עֲכָשׁוּ
 שְׂכַחְתֶּם אֶת הַכֹּל?! וְאַתֶּם מִתְחִילִים לְדַאֵג לִילְדִים
 כְּאֵלוֹ הֵם צְעִירִים, וּכְאֵלוֹ לֹא יוּכְלוּ לְהִסְתַּדֵּר עִם יִלְדִים,
 וּכְאֵלוֹ הַמְּצָב בְּפִרְנָסָה קָשָׁה. מִי צָרִיךְ שְׁתַּעֲשׂוּ חֲתֻנָּה
 מִפְּאֲרַת בְּאוֹלָם גְּדוֹל, וְתִזְמִינוּ אֶת חֲצֵי הָעִיר?! מִי צָרִיךְ
 שְׁתַּתְּפֹרוּ בְּגָדִים יְקָרִים שְׁעוֹלִים הוֹן תּוֹעֲפּוֹת?! חוּסוּ
 וְחַמְלוּ עַל יִלְדֵיכֶם, עַל בְּנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם, שְׁלֵא יִכְשְׁלוּ
 בַּעֲבֻרוֹת חֲמֻרוֹת. הָאֵינְכֶם רוֹאִים אֵיךְ אֲמוֹת הָעוֹלָם
 הוֹרִידוּ מֵעֲצָמָם אֶת גְּדֵרֵי הַצְּנִיעוּת, וְהִרְחֹב מְלֵא שְׂקוֹן,
 נְאוּף, תַּעֲוֹב וְזוּהוּם, וְהָעֲרֹכ־רַב שְׁמַתְעָרְבִים בֵּין נְשָׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל, מִכְּנִיסִים אֶת כָּל הַתְּאוֹוֹת רְעוֹת גַּם בְּיַגִּינוּ, עַד
 שְׁיִלְדִינוּ — בְּיַגִּינוּ וּבְנוֹתֵינוּ גַם-כֵּן נִכְשְׁלִים בְּרֵאיוֹת
 אֲסוּרוֹת וּבִמְחֻשָּׁבוֹת טְמֵאוֹת. וּבִפְרָט לְאַחַרְוֹנָה הַחֲדִירוּ
 אֶת הַכֹּלִי הַמְתַּעֵב הַגִּקְרָא וַיִּדְיָאוּ בְּתוֹךְ בְּתֵי יִשְׂרָאֵל,
 שְׁיִכּוֹלִים לְרֵאוֹת בּוֹ כָּל מִינֵי נְאוּף, שְׂקוֹן וְתַעֲוֹב שֶׁל
 הַגּוֹיִים, וְכֵן הִרְחִיקוּ לְכַת לְאַחַרְוֹנָה, שְׁגַם בְּמַחֲשָׁב
 הַנְּמָצָא בְּתוֹךְ רַב הַבְּתִים, גַּם שֵׁם יְכוֹלִים לְחַבֵּר אֶת כָּל
 מִינֵי תּוֹעֲבוֹת רְעוֹת, וְלְהִסְתַּפֵּל וְלְרֵאוֹתָם. לְכֵן חוּס וְחַמֵּל
 עַל בְּנִיךְ וְעַל בְּנוֹתֶיךָ, וְתִתְחַתֵּן אוֹתָם בְּגִיל צְעִיר, וְאִזּוֹ נִכּוֹן
 לְבָךְ יִהְיֶה בְּטוֹחַ, שְׁיִהְיֶה לְךָ נַחַת מִלְּדֶיךָ, וְיִהְיֶה קְדוֹשִׁים
 וְטְהוּרִים בְּקִדְשַׁת הַבְּרִית, וְיִהְיֶה זְרַע בְּרַךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

הבנים ילכו עם זקן ופאות ובלבוש יהודי, והבנות תלכנה בצניעות גדולה כאמותינו הקדושות, ויקימו את התורה והמצוות. היש עוד נחת יותר גדולה מזו?! ולכן, אהובי, אחי היקר, תכניס בלבך את דברי המעשים אלה, ותשתדל בכל מיני השתדליות לחתן את ילדיך בגיל צעיר מאד, למען לא תתחרט אחר-כך. וזכור היטב את הדברים האלו, ואל תהיה חכם בעיניך לומר, שהילדים שלי לא יתקלקלו. היו בני אדם יותר פקחים וחקמים מך, ואמרו אותו דבר, ולבסוף נכשלו, והילדים יצאו לתרבות רעה רחמנא לישזבן. ולכן ראה, אהובי, אחי היקר, שכל אלו הדבורים שדברתי אליך, תקימם בתמימות ובפשטות, ואז תרוה רב נחת מילדיך, ויהיה לך טוב כל הימים.

ד.

אהובי, אחי היקר, ראה וגם ראה מה קורה בעתים הללו בעולם, הפריצות והתאוות, השקוץ, הזהום והנאוף מתפשטים ברחובות, ומה יעשה הבן שלא יחטא?! ועל-כן מדוע לא תחוס ותרחם על בנך ובנותיך, ותעשה כל מיני מאמצים שבעולם לחתן את ילדיך בגיל צעיר, וכך תדע שהצלת אותם. ואל תהיה חכם בעיניך, לומר שלבני ולבנותי לא יקרה שום דבר,

כי הם מחסנים מכל רע, אל תאמר זאת, אהובי, אחי
 היקר, כי הנסיונות קשים מאד — הן בתלמוד תורה
 והן בשיבה והן בבית-הספר, יש בנים ובנות מקלקלים
 רחמנא לישזבן, שהם נגעים עם רע ותועבות רעות
 ובגלל שישיתו את ילדיך, ויכולים להדרדר עד תהום,
 כמו שאנו רואים בחוש, שמבתי הכי יפים והכי
 חרדים יוצאים ילדים מקלקלים, השם ישמר, וההורים
 תולשים את שערם: "איי, איי, היכן עשינו את הטעות,
 ומהיכן בא דבר כזה שנכשלונו?!" ובאמת אינכם
 יכולים לתאר, שבתוך השיבה ובתוך בית-הספר
 נמצאים ילדים מקלקלים שיכולים לקלקל את בניכם
 ובנותיכם. ולכן חוס ורחם על ילדיך, ותחתנם בגיל
 צעיר, ואל תסתפל מה שבני-אדם יגידו, כי הילדים
 שלך הם העינים שלך, וכמו שאדם שומר על כבת עינו,
 כך צריך לשמר על ילדיו, ובפרט בעתים הללו,
 שההפקרות כל-כך גדולה, ואין עצה אחרת רק לחתנם
 בגיל צעיר. ואף שאני יודע שיהיו בני-אדם שיתלוצצו
 וילעגו לכם: "מה, אין לכם מה לעשות, אלא לחתן את
 הילדים בגיל צעיר", ויבואו בכל מיני טענות ומענות,
 כאלו הם עדין צעירים יותר מדאי, וכאלו לא תהיה
 להם פרנסה, וכאלו זה לא ילך, או אין זה לפי הכבוד.
 אבקש אותך מאד, שתחשב לרגע, באיזה בור שחת
 הילדים עלולים לפל, ואז תמרט את שערות ראשך,

ויכָּבֵר יִהְיֶה מְאַחֵר. הָאֵם בְּשִׁבִיל הַסְּתוּת שֶׁל קְרוֹבִיךָ
 וּמִשְׁפַּחְתְּךָ, חֲבֵרֶיךָ וַיְדִידֶיךָ, אַתָּה צָרִיךְ לְהַפְקִיר אֶת
 יְלָדֶיךָ! וְאַפְלוּ אִם בְּאַמֶּת אֵין לְךָ אֶפְשָׁרוּת לְחַתֵּנִם
 מִפְּאַת מִצְבָּךְ הַכֶּסֶּפִּי, מִי אֹמֵר שְׁעָלֶיךָ לַעֲשׂוֹת חֲתָנָה
 מִפְּאַרְת בְּאַיִזָּה אֹולָם יָפָה וַיִּקְרַחְתִּי, וְלִקְנֹוֹת כְּלֵי זָהָב
 וְחִכְשִׁיטִים לְמַעֲלָה מִכַּחֲוִתֶיךָ? תֵּאֱמִין לִי, אִם תִּרְחַם
 עַל יְלָדֶיךָ, אִזּוֹ יִהְיֶה לְךָ אוֹצֵר לְכָל יְמֵי חַיֶּיךָ, כִּי בְּנֶיךָ
 יִהְיוּ שְׁתוּלִים בְּשִׁתְּלֵי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ, וְתִרְוָה
 מֵהֶם רַב גַּחַת, כִּי אֵין עוֹד גַּחַת גְּדוּלָּה מְזוֹ — כְּפִשְׁרוּאִים
 שֶׁהֵילְדִים הוֹלְכִים בְּדַרְכֵי אֲבוֹתֵיהֶם בְּדַרְךָ הַתּוֹרָה
 וְהִירָאָה, בְּדַרְךָ הַצְּנִיעוּת שֶׁקִּבְּלָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ וּמֵאֲבוֹת
 אֲבוֹתֵינוּ מְדוֹר דוֹר. וְלִכֵּן אֲבַקֵּשׁ אוֹתְךָ, אֶהוּבִי, אַחֵי
 הַיָּקָר, חוּס וְחַמַּל עַל בְּנֶיךָ וּבְנוֹתֶיךָ, וְאַל תִּתְאַכְזֹר
 כְּלַפְיֵיהֶם, וְתַעֲשֶׂה כָּל מָה שֶׁבִּיכְלֶתְךָ לְהַשִּׂיאֵם בְּגִיל
 צָעִיר, וְאִזּוֹ תִּהְיֶה מְבֻטָּח, שֶׁתִּרְוָה מֵהֶם רַב גַּחַת, וְתִקֵּים
 דוֹר יִשְׂרָאֵל יְבָרְךָ, וְתִמְשֵׁךְ שְׂרָשְׁרַת הַזָּהָב שֶׁלְּךָ וְשֶׁל
 אֲבוֹתֶיךָ וְאֲבוֹת אֲבוֹתֶיךָ מְדוֹר דוֹר עַד קְבֻלַּת הַתּוֹרָה.
 אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמְכַנִּיס בְּלָבוֹ דְּבוּרִים אֵלוֹ בְּתַמִּימוּת
 וּבְכִשְׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְאֵינוֹ מִתְחַכֵּם, שְׂאִז טוֹב לוֹ בְּזֵה
 וּבְכַּא, וַיִּרְאֶה בְּנִים לְבָנָיו, וְעוֹלְמוֹ יִרְאֶה בְּחַיָּיו.

תפלת אבות על בנים מספר "שערי ציון"

יְהי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׂיחֵיו בְּנֵינוּ
מְאִירִים בַּתּוֹרָה, וְיִהְיוּ בְּרִיאִים בְּגוֹפֵם וּבְשִׁכְלֵם, בְּעֵלֵי
מִדּוֹת טוֹבוֹת, עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה לְשִׁמּוּחַ, וְתֵן לָהֶם חַיִּים
אֲרוּכִים וְטוֹבִים, וְיִהְיוּ מִמְּלֵאִים בַּתּוֹרָה וּבְחֻקֶּיהָ וּבִירְאֵת
שָׁמַיִם, וְיִהְיוּ אֱהוּבִים לְמַעַלָּה וְנַחֲמִידִים לְמַטָּה, וְתַצִּילֵם מֵעֵין
הָרַע וּמִיַּצַּר הָרַע וּמִכָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת, וְיִהְיוּ לָהֶם הוֹשִׁיעִים
בְּרִיאִים לְעִבּוֹדְתֶךָ, וְזָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אוֹתִי וְאֵת אֲשֵׁתִי
שֶׁתִּמְלֵא מִסְפָּר יְמֵינוּ עַד מְלֵאת שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֵם שְׂבָעִים שָׁנָה
וְיֹתֵר, בְּטוֹב וּבְנִעֻמִּים וְאַחֲבָה וְשָׁלוֹם, וְנִזְכָּה לְגָדֵל בְּנֵינוּ
וּבְנוֹתֵינוּ לְתוֹרָה וְלַחֲפָה וְלִמְעֻשִׁים טוֹבִים, וְתִזְמִין לָהֶם
זוּגָם בְּנִקְלָה, וְלֹא יוֹדְחוּ לִפְנֵי אַחֲרִים, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וּבְרַךְ
מְעֻשָׂה יְדֵינוּ לְתֵן לָהֶם מוֹתֵר וּמִתֵּן בְּעֵין יָסֵף, וְנוֹכַח לְקַיֵּם אֵת
כָּל מַה שֶּׁאָנוּ מְבַטְיָחִים לְתֵן לָהֶם בְּלֹא גְדָר, וְלִהְשִׁיאוֹם עִם
זוּגָם בְּיָמֵי הַנְּעוּרִים בְּנַחַת וּבְרוּחַ וּבְשִׁמְחָה, וְיִזְלִידוּ בְּנֵינוּ
וּבְנוֹתֵינוּ בְּנִים טוֹבִים וְצַדִּיקִים, זוֹכִים וּמְזֻכָּרִים לְכָל יִשְׂרָאֵל,
וְיִהְיוּ בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ חַיִּים וְקַיָּמִים עֲבֹדוֹתֶיךָ וּבַתּוֹרָתֶךָ
וּבִירְאֵתֶךָ לְאַרְךָ יָמִים וְשָׁנִים טוֹבוֹת, וְיִתְרַבּוּ
צְאֲצְאֵיהֶם עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, וְלֹא יִתְחַלַּל שִׁמְךָ הַגָּדוֹל עַל
יְדֵינוּ, וְלֹא עַל־יְדֵי זֶרְעֵנוּ, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וּמְלֵא כָּל מִשְׁאֲלוֹת
לְבַבְנוּ לְטוֹבָה, בְּבִרְיָאוֹת, בְּהַצְלָחָה וְכָל טוֹב, וְנִזְכָּה לְהַגְדִּיל
כְּבוֹד שִׁמְךָ הַגָּדוֹל וּכְבוֹד תּוֹרָתֶךָ, אָנוּ וְזֶרְעֵנוּ וְזֶרַע זֶרְעֵנוּ
תָּמִיד, וְיִהְיוּ לְרִצּוֹן אֲמָרֵי סִי וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי
וְגוֹאֲלֵי.

כבוד ה' איראיו וקבירתו להודיעם זה שמו מאד לו

וכסוף מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיים וברוחניים
אשרי מי שיאמנם בק"י יום

תקון נרא ונפלא מאד מאד
להללות השמאים
והוא פנים הקב"ה רחמיה יצ"ו

תִּיקוֹן הַפְּלֵאָי

יסדו, תקנו, גלו וצנח הפרסמו כלל ישראל
רבעו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבינו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

הבא לדפוס על-ידי
הסד"י ברסלב
ע"ה"ק ירושלים תכב"א

תקון הכללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ הקמה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהנה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהנה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על-ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז * מכתם לדוד שמרני אל ביהסיתי בך:
 ב אמרת ליהנה אדני אתה טובתי בלעליך:
 ג לקדושים אשר בארץ הקמה ואדירי כל חפצי
 ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסיף
 נספיהם מדם ובל אשא את שמותם על שפתי:
 ה יהנה מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי:
 ו חבלים נפלוי לי בנעמים אה נחלת שפחה עלי:
 ז אברך את יהנה אשר ישעני אה לילות יסרוני
 כליותי: ח שויתי יהנה לנגדי תמיד פי מימיני
 בל אמוט: ט לכן א שמה לפי ויגל פבודי אה
 בשרי ישכן לבסח: י כי א לא תעזב נפשי לשאול
 לא תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח
 תיים שבע שמהות את פניך נעמות בימינך
 נצח:

לב * לְדוֹד מִשְׁפִּיל אֲשֶׁרֵי נִשְׁוִי פִשַׁע פָּסוּי חֲטָאָה:
 ב אֲשֶׁרֵי אָדָם לֹא יִחַשֵׁב יְהוָה לוֹ עוֹן וְאִין
 בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי־הִחַרְשֵׁתִי פָלוּ עַצְמִי בַּשְּׂאֲנֵתִי
 כָּל־הַיּוֹם: ד כִּי | יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבֵּד עָלַי יָדָךְ נִהַפְּךָ
 לְשִׂדֵי בַחֲרֹבְנֵי קִיץ סָלָה: ה חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי
 לֹא־כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אֹדֶה עָלַי פִּשְׁעֵי לַיהוָה וְאַתָּה
 נִשְׂאֵת עֵוֹן חֲטָאתִי סָלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל
 כָּל־חֹסֵד | אֱלֹהִי לַעֲת מַעַל רַק לִשְׁטוֹן מִיָּם רַבִּים
 אֱלֹוֵי לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה | סִתַּר לִי * מִצַּר תִּצְרֵנִי
 רַנִּי פִלַט תִּסּוּבְּנֵי סָלָה: ח אֲשַׁפִּילְךָ | וְאֹרְךָ
 בְּדַרְךָ־זוֹ תִלַּךְ אִישְׁעָה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אֶל־תִּהְיוּ |
 כְּסוֹם כְּפָרֶד אִין הַבֵּין בְּמַתְגַּוְרָסָן עֲדִיו לְבָלוֹם
 בַּל קָרַב אֱלֹהִי: י רַבִּים מְכֹאֲזִיבִים לְרִשָּׁע וְהַפּוֹטֵחַ
 בַּיהוָה חֹסֵד יִסּוּבְּנֵו: יא שְׂמַחוּ בַּיהוָה וְגִילוּ
 צְדִיקִים וְהַרְגִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל לֵב:

מא * לְמַנְעֵחַ מִזְמוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרֵי מִשְׁפִּיל אֶל־
 דָּל בַּיּוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה | יִשְׁמְרֶהוּ
 וַיִּחַיְהוּ וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ וְאֶל־תִּתְּנֶהוּ בְּנַפְשׁ אֲיָבִו:
 ד יְהוָה | יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דְּוֵי כָּל־מִשְׁכְּבוֹ הַסִּבֵּת
 בְּחַלְוֵי: ה אֲנִי־אֲמַרְתִּי יְהוָה חֲנֻנִי רַפְּאָה נַפְשִׁי
 כִּי־חֲטָאתִי לָךְ: ו אֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מַתִּי יָמוּת
 וְאֵבֶד שְׁמוֹ: ז וְאִם־נָא לְרֹאוֹת | שְׂוֹא יִדְבַר לְבוֹ

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

יִקְבִּיץ אֶזְנוֹן לוֹ יֵצֵא לַחֲוִיץ יִדְבֵּר: ה יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ
 כָּל-שֹׁנְאֵי עָלַי | יִחַשְׁבוּ רָעָה לִּי: ו דַּבֵּר-בְּלִיעַל
 יֵצֵק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא-יֹסִיף לְקוֹם: ז גַּם-אִישׁ
 שְׁלֹמִי | אֲשֶׁר-בָּטַחְתִּי בּוֹ אֹכֵל לְחֶמֶי הַגְּדִיל עָלַי
 עָקַב: ח וְאַתָּה יְהוָה הִנְנִי וְהִקִּימְנִי וְאַשְׁלֶמְהָ לְחֶם:
 י בְּזֹאת יִדְעָתִי כִּי-תִפְעָתְּ בִּי כִּי לֹא-יָרִיעַ אִיבִי
 עָלַי: יא וְאֲנִי בְּתַמִּי תִמְכַּתְּ בִּי וְתַעֲיִבְנִי לְפָנֶיךָ
 לְעוֹלָם: יב בְּרוּךְ יְהוָה | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהַעוֹלָם
 וְעַד-הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

מב * לְמַנְעֵחַ מִשְׁפִּיל לִבְנֵי-קָרֵחַ: א פֶּאִיל תַּעֲרֹג
 עַל-אֲפִיקֵי-מָיִם בֶּן נַפְשֵׁי תַעֲרֹג אֱלֹהִים:
 ג עֲמָאָה נַפְשֵׁי | לְאֱלֹהִים לְאֵל חֵי מְתֵי אַבּוּא
 וְאַרְאָה פְּנֵי אֱלֹהִים: ד הִיִּתְהַלֵּי דְמַעְתִּי לְחֶם יוֹמָם
 וְלַיְלָה פֶּאֶמֶר אֵלַי כָּל-הַיּוֹם אִיָּה אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֹהֵי
 אֲזַכְּרָה | וְאֲשַׁפְּכֶה עָלַי | נַפְשֵׁי כִּי אֶעֱבֹר | בְּסֶדֶךְ
 אֲדָדָם עַד-בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל-רִנָּה וְתוֹרָה הַמּוֹן
 הוֹנֵג: ו מַה-תִּשְׁתַּחֲוֶה | נַפְשֵׁי וְתַחֲמֵי עָלַי הוֹחֵלִי
 לְאֱלֹהִים כִּי-עוֹד אֲוֹדְנוּ יִשׁוּעוֹת פְּגִיזוֹ: ז אֱלֹהֵי עָלַי
 נַפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֶה עַל-כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאַרְצֵי יִרְדֵּן
 וְחַרְמוֹנִים מִהַר מִצְעָר: ח תְּהוֹם-אֵל-תְּהוֹם קוֹרָא
 לְקוֹל עֲנֻרֶיךָ כָּל-מִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְדֶיךָ עָלַי עֲבְרוּ:
 ט יוֹמָם | יֵצֵה יְהוָה | חֲסֵדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי
 תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי: י אֲזַמְּרָה | לְאֵל סִלְעֵי לְמָה

שִׁכַּחְתִּי לְמַה־קָּדַר אֱלֹהִים בְּלִחְזֵי אֹיִבַי: * בְּרַצַּח |
 בְּעַצְמוֹתַי חֲרַפּוּנִי עֲזָרְתִּי בְּאֶמְרָם אֱלֹהֵי כָל־הַיּוֹם
 אִי־הָ אֱלֹהֵיךָ: * מַה־תִּשְׁתַּוְּחָתִי | נַפְשִׁי וּמַה־תִּהְיֶה
 עָלַי הַזִּחְלִילִי לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אֲוֹדְנִי יְשׁוּעַת פָּנָי
 וְאֱלֹהֵי:

נט * לְמַנְעַח אֶל־תִּשְׁחַת לְדָוִד מִכַּתָּם בְּשִׁלַּח
 שְׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ: * הַעֲיִלְנִי
 מֵאֲיִבַי | אֱלֹהֵי טַמְתִּי קוֹמְטִי תִשְׁנֹבְנִי: * הַעֲיִלְנִי
 מִפְּעָלִי אֲנִי וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: * כִּי הִנֵּה
 אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֲזִים לֹא־פִשְׁעִי וְלֹא־
 הַטָּאתִי יְהוּה: * כִּלְי־עֵינַי יִרְעוּ וַיִּכְוֹנוּ עוֹרָה
 לְקַרְאתִי וּרְאָה: * וְאַתָּה יְהוּה־אֱלֹהִים | עֲבֹאוֹת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הַקִּיְצָה לְפָקֵד כָּל־הַגּוֹיִם אֶל־תַּחַן
 כָּל־בְּנֵי אֲנִי סְלָה: * יִשְׁנֹבוּ לְעָרְבִי יַחֲמוּ כַּכֶּלֶב
 וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: * הִנֵּה | יִפְיֵעוּן בְּפִיָּהֶם חֲרָבוֹת
 בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי־מִי שָׁמַע: * וְאַתָּה יְהוּה תִּשְׁחַק־
 לָמוֹ תִלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: * עוֹד אֱלֹהִים אֲשַׁמְרָה כִּי־
 אֱלֹהִים מִשְׁנֹבֵי: * אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יִקְדְּמֵנִי אֱלֹהִים
 יִרְאֵנִי בְּשִׁרְרֵי: * אֶל־תִּהְרַגְם | פֶּן־יִשְׁפַּחוּ עָמִי
 הַנִּיעַמוּ בְּחִילֶךָ וְהוֹרִידְמוּ מִגִּנְנוֹ אֲדֹנָי: * תִּפְאֵת־
 פִּימוֹ דְּבַר־שִׁפְתֵימוֹ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאֲוָם וּמֵאֲלֹהֵי
 וּמִכַּפְחֵשׁ יִסְפְּרוּ: * כִּלְי־בְחִמָּה כִּלְי־וַאֲיֵנוֹ וַיִּדְעוּ
 כִּי־אֱלֹהִים מִשָּׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סְלָה:

טו וַיֵּשְׁבוּ לְעָרֵב יְהוּמוּ כַּפְּלָב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: טז הַמָּה
 זַיְעוֹן לְאֹכַל אִם-לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיְלִינּוּ: יז וְאֲנִי |
 אֲשִׁיר אֶדָּךְ וְאֶרְגֵּן לְבִקְרַת חֲסֵדְךָ כִּי-הָיִיתָ מְשֻׁבָּב לִי
 וּמְנוּס בַּיּוֹם עַרְלִי: יח עֲזֵי אֱלֹהֵי אֲזַמְרָה כִּי-אֱלֹהִים
 מְשֻׁבְּבֵי אֱלֹהֵי חֲסֵדִי:

עז * לְמַנְעֵחַ עַל-יְדוּתוֹן לְאִסְרָה מִזְמוֹר: ב קוּלִי *
 אֱלֹ-אֱלֹהִים וְאֶעְעָקָה קוּלִי אֱלֹ-אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין
 אֱלִי: ג בַּיּוֹם עָרְתִּי אֲדַנִּי דְרָשְׁתִּי יָדַי | לִילָה נִגְרָה
 וְלֹא תִפּוּג מֵאֲנָה הַנְּחָם נַפְשִׁי: ד אֲזַמְרָה אֱלֹהִים
 וְאֶהְמִיָּה אֲשִׁיחָה | וְתַתְּעַטְפֵּן רוּחִי סִלְה: ה אֲחִזֶּת
 שְׁמֵרוֹת עֵינַי נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמַיִם
 מִקְדָּם שָׁנוֹת עוֹלָמִים: ז אֲזַמְרָה נִגְיַנְתִּי בְּלִילָה
 עַם-לִבְבִי אֲשִׁיחָה וַיִּתְּפֹשׂ רוּחִי: ח הֲלַעוֹלָמִים
 יִזְנַח | אֲדַנִּי וְלֹא-יִסְרֵף לְרַעוֹת עוֹד: ט הָאֵפֶס לְנִעֵחַ
 חֲסֵדוֹ גָּמַר אֲמַר לְדָר וְדָר: י הַשְּׁכַח חַנּוּת אֵל
 אִם-קִפְצִן בְּאֵף רַחֲמֵי סִלְה: יא וְאֲמַר תְּלוּתִי הֵיא
 שָׁנוֹת יָמַיִן עֲלִיוֹן: יב אֲזַכּוֹר מַעַלְלֵי-יְהוָה כִּי-אֲזַמְרָה
 מִקְדָּם פְּלִאָה: יג וְהִגִּיתִי בְּכָל-פְּעֻלָּה וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ
 אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים בְּקִדְשׁ דְּרָכֶךָ מִי-אֵל גָּדוֹל
 כַּאֱלֹהִים: טו אֲתָה הָאֵל עֲשֵׂה פְּלֵא הוֹדַעְתָּ בַעֲמִים
 אֶדָּךְ: טז גְּאֲלַת בְּזִרוּעַ עַמְּךָ בְּנִי-יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סִלְה:
 יז רָאוּךְ מַיִם | אֱלֹהִים רָאוּךְ מַיִם יַחֲלוּ אֵף יִרְגְּזוּ

(* באמרוך אל אלהים תכוון המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ח"י יו"ד מ"ם

תְּהַמּוֹת: ^{יח} זָרְמוּ מַיִם | עֲבוֹת קוֹל נָתְנוּ שְׁחָקִים
 אֶף־חֲצִצְיִתָּהּ יִתְהַלְכוּ: ^{יט} קוֹל רַעְמָהּ | בַּגְּלִיל הָאִירוּ
 בְּרָקִים תִּבְל רִגְזָה וּתְרַעַשׂ הָאָרֶץ: ^כ בַּיָּם בְּרַפָּךְ
 וּשְׁבִילְךָ בְּמַיִם רַבִּים וְעַקְבוֹתֶיךָ לֹא נָדְעוּ:
^{כא} נְהִיִת כַּעֲזָן עֲמָךְ בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

א תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים אֲדַנִּי מַעֲזָן אֶתָּה
 הֵייתָ לָנוּ בְּדֹר וָדֹר: ^ב בְּטָרָם | הָרִים יִלְדוּ
 וּתְהוֹלִל אֶרֶץ וּתְבַל וּמַעוֹלָם עַד־עוֹלָם אֶתָּה אֵל:
 ג תֵּשֵׁב אֲנוֹשׁ עַד־דָּפָא וּתְאָמַר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם:
 ד כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כַּיּוֹם אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר
 וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָה: ^ה זְרַמְתָּם שָׁנָה יֵהִיוּ בַּבֶּקֶר
 כְּחֹצֵיר יַחְלָף: ^ו בַּבֶּקֶר יַעֲיִץ וְחֹלֶף לְעָרֵב יְמוּלֵל
 וַיִּבֶשׁ: ^ז כִּי־כָלִינוּ בְּאֶפְךָ וּבְחִמְתְּךָ נִבְהַלְנוּ:
 ח שְׁתָּה עֹנֵתִינוּ לְנִגְדְּךָ עֲלַמְנוּ לְמֵאוֹר פְּנֶיךָ: ^ט כִּי
 כָל־יְמִינוּ פָּנוּ בְּעַבְרַתְךָ כָּלִינוּ שָׁנִינוּ כְּמוֹ־הֶגְהָ:
 י יְמֵי־שָׁנוֹתֵינוּ בְּהֵם שִׁבְעִים שָׁנָה וְאִם בְּגִבּוֹרֶת |
 שְׁמוֹנִים שָׁנָה וּרְהֹבָם עָמַל וְאֹזֶן כִּי־נָז חֵישׁ וּנְעָפָה:
 יא מִי־יֹדַע עֹז אֶפְךָ וּכְיֹרֶאתְךָ עַבְרַתְךָ: ^{יב} לְמִנּוֹת
 יְמִינוּ כִּן הוֹדַע וְנִבְא לְבַב חֲכָמָה: ^{יג} שׁוֹבָה יְהוָה
 עַד־מֵתֵי וְהִנָּחֵם עַל־עַבְדֶּיךָ: ^{יד} שִׁפְעָנוּ בַּבֶּקֶר
 חֲסִדְךָ וּגְרַמְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל־יְמִינוּ: ^{טו} שְׁמַחְנוּ
 כִּימֹת עֲנִיתָנוּ שָׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: ^{טז} יִרְאָה אֵל־
 עַבְדֶּיךָ פְּעֻלְךָ וְחֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם: ^{יז} וַיְהִי | נָעַם

אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ פּוֹנְנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ פּוֹנְנָהוּ:

קה * הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים
עלילותיו: ב שירו-לו זמרו-לו שיחו בכל-
נפלאותיו: ג התהללו בשם קדשו ישמח לב |
מבקשי יהוה: ד דרשו יהוה ועזו בקשו פניו
תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר-עשה מפתיו
ומשפטי-פיו: ו זרע אברהם עבדו בני יעקב
בחייו: ז הוא יהוה אלהינו בכל-הארץ
משפטי: ח זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף
דור: ט אשר פרת את-אברהם ושבועתו לישחק:
י ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם:
יא לאמר לך אתן את-ארץ-כנען חבל נחלתכם:
יב בהיותם מתי מספר כמעט וגרים בה:
יג ויתהלכו מגוי אל-גוי מממלכה אל-עם אחר:
יד לא-הניח אדם לעשקם ויזכה עליהם מלכים:
טו אל-תגעו במשיחי ולגביאי אל-תרגעו:
טז ויקרא רעב על-הארץ כל-מטה-להם שבר:
יז שלח לפניהם איש לעבד נמכר יוסף: יח ענו
בכבל רגלו ברזל באה נפשו: יט עד-עת
בא-דברו אמרת יהוה צרפתהו: כ שלח מלך
ויתירהו משל עמים ויפתההו: כא שמו אדון
לביתו ומשל בכל-קנינו: כב לאסר שריו בנפשו

וְזָקְנָיו יִתְפַּסּוּ: כג וַיִּבֹא יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים וַיַּעֲקֹב גֵּר
 בְּאֶרֶץ־חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת־עַמּוֹ מֵאֵד וַיַּעֲמָהוּ
 מִצְרָיו: כה הִפָּךְ לִפְנֵי לִשְׂנֵא עַמּוֹ לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדָּיו:
 כו שָׁלַח מִשָּׁה עַבְדּוֹ אַחֲרָיו אֲשֶׁר בְּחֶרֶב־בוּ: כז שָׁמַר
 בְּסֵם דְּבָרֵי אֱתוֹתָיו וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם: כח שָׁלַח
 הַשֶּׁף וַיִּהְיֶשֶׁף וּלְא־מָרוּ אֶת־דְּבָרוֹ: כט הִפָּךְ אֶת־
 מִימֵיהֶם לְדָם וַיָּמַת אֶת־דָּגְתָם: ל שָׂרַץ אֲרָעָם
 אֲפַרְדָּעִים בְּחֻדְרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיִּבֹא עָרַב
 כְּנִים בְּכָל־גְּבוּלָם: לב נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם כְּרוּ אֵשׁ
 לְהַבּוֹת בְּאֲרָעָם: לג וַיָּךְ גַּפְנָם וַתֵּאֱנָתָם וַיִּשְׁפַּר עֵץ
 גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיִּבֹא אֲרָבָה וַיִּלֶּק וַאֲיִן מִסְפָּר:
 לה וַיֵּאכַל כָּל־עֵשֶׂב בְּאֲרָעָם וַיֵּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם:
 לו וַיָּךְ כָּל־כְּבוֹד בְּאֲרָעָם רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם:
 לז וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאֲיִן בְּשַׁבָּטָיו כּוֹשֵׁל:
 לח שָׁמַח מִצְרָיִם בַּעֲצָתָם כִּי־נִפְלַח שַׁחֲדָם עֲלֵיהֶם:
 לט פָּרַשׁ עֵנָן לְמִסְדָּךְ וְאֵשׁ לְהָאִיר לַיְלָה: מ שָׁאֵל
 וַיִּבֹא שָׁלוֹ וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁפִיעֵם: מא פָּתַח עוֹר
 וַיִּזְבּוּ מַיִם הִלְכוּ בַּעֲצוֹת נְהַר: מב כִּי־זָכַר אֶת־
 דְּבַר קִדְשׁוֹ אֶת־אֲבֹרָהֶם עַבְדּוֹ: מג וַיּוֹצֵא עַמּוֹ
 בְּשֵׁשׁוֹן בְּרָנָה אֶת־בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָעוֹת
 גּוֹיִם וַעֲמַל לְאֻמִּים יִרְשׁוּ: מה בַּעֲבוּר | יִשְׁמְרוּ
 חֲקָיו וַתּוֹרַתּוֹ יִנְעָרוּ הַלְלוּנָהּ:

קלז * על־נְהַרֹת | בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם־כְּכִינוּ
 בְּזִכְרֵנוּ אֶת־צִיּוֹן: ב על־עַרְבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְיֵנוּ
 כְּנֹרֹתֵינוּ: ג כִּי שָׁם שְׁאַלְנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבָרֵי־שִׁיר
 וְתוֹלְלֵינוּ שְׁמַחָה שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ד אִיךָ נָשִׁיר
 אֶת־שִׁיר־יְהוָה עַל אֲדָמַת נֹכַר: ה אִם־אֲשַׁכַּח
 יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי: ו תִּדְבַק לְשׁוֹנִי | לְחִפִּי
 אִם־לֹא אֲזַכְּרֵכִי אִם־לֹא אֶעֱלֶה אֶת־יְרוּשָׁלַם עַל
 רֹאשׁ שְׁמַחָתִי: ז זָכַר יְהוָה | לְבָנֵי אָדָם אֵת יוֹם
 יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ | עָרוּ עַד הַיְסוּד פֹּה:
 ח בַּת־בְּבַל הַשְּׁדוּדָה אֲשֶׁר־י שִׁיִּשְׁלַם־לָךְ אֶת־
 גְּמוּלָךְ שְׁגַמְלֹת לָנוּ: ט אֲשֶׁר־י שִׁיאֲחֹז וְנִפְּץ אֶת־
 עַלְלִיךָ אֶל־הַסַּלַּע:

קנ * הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־אֵל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ
 עִזּוֹ: ב הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ הַלְלוּהוּ בְּרַב גְּדָלוֹ:
 ג הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר:
 ד הַלְלוּהוּ בְּתֶף וּמְחֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִנַב:
 ה הַלְלוּהוּ בְּעֲלֻצֵי־שְׁמַע הַלְלוּהוּ בְּעֲלֻצֵי תְרוּעָה:
 ו כֹּל הַנְּשָׁמָה תִּהְיֶה־לָּהּ יְהִי הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון לשועת ישראל בשׁוֹב יְהוָה שְׁבוּת עִמּוֹ יִגַּל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל:
 ותשועת צדיקים מִיְהוָה מְעוֹזָם בַּעַת צָרָה: ויִעְזְרֵם יְהוָה ויִפְּלֹטֵם ויִפְּלֹטֵם
 מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ כּוֹ: